

*LAMPADARUL
DE AUR*

Viata triumfatoare

Charles G. Trumbull

Viața triumfătoare

Există o singură viață care învinge; și acesta este viața lui Isus Cristos. Orice om poate să aibă această viață; orice om poate să trăiască această viață.

Nu mă refer la faptul că orice om poate să fie asemenea lui Cristos; mă refer la ceva mult mai bun de-atât. Nu mă refer la faptul că cineva poate să aibă întotdeauna parte de ajutorul lui Cristos; mă refer la ceva mai bun de-atât. Nu mă refer la faptul că cineva poate să aibă putere de la Cristos; mă refer la ceva mult mai bun decât puterea. Și nu mă refer la faptul că cineva va fi doar mântuit de păcatele sale și păzit să nu mai păcătuiască; mă refer la ceva mai bun chiar decât acea biruință.

Ca să explic la ce anume mă refer, voi relata o experiență proprie, foarte personală și de dată recentă. Consider că nu greșesc atunci când spun că am cunoscut mai mult decât cunosc cei mai mulți oameni despre cădere, trădări și dezonorări la adresa lui Cristos, despre neascultare față de viziunile cerești, despre eșecurile conștiente de a realiza ceea ce am văzut pe alții realizând și ceea ce știam că Cristos așteaptă din partea mea. Nu cu mult timp în urmă, ar fi trebuit să mă opresc aici cu relatarea mea, mai spunând doar că speram ca, într-o zi, să fiu scos din acea stare și dus la ceva mai bun. Dacă m-ați fi întrebat cum anume, aș fi fost nevoit să răspund că nu știu. Dar, grație îndelungii Sale răbdări, dragostei și îndurării Sale infinite, nu trebuie să mă opresc acolo, ci pot să vorbesc în continuare despre ceva mai mult decât o poveste nenorocită despre eșec personal și dezamăgire.

Nevoile conștiente ale vieții mele, înainte de o nouă experimentare a lui Cristos despre care am să vă vorbesc, erau destul de clare. Trei dintre ele se remarcă.

1. Existau fluctuații mari în viața mea spirituală, în părtășia mea conștientă cu Dumnezeu. Uneori mă aflam pe culmi spirituale; alteori, în adâncuri. O conferință plină de putere, de viață; un mesaj pătrunzător, stimulator din partea vreunui lider creștin dedicat, biruitor; o carte plină de Duhul, care îmi cerceta inima, sau datoria de a face eu însumi o lucrare creștină dificilă, cu pregătirea în rugăciune pe care o presupunea acea lucrare - toate acestea mă ridicau pe culmi spirituale; și rămâneam acolo - un timp -, iar Dumnezeu părea să-mi fie foarte aproape, și viața mea spirituală părea să fie foarte adâncă. Dar nu dura prea mult. Uneori, printr-o singură cedare în fața ispitei, alteori

printr-un proces lent de declin, experiențele mele cele mai bune se pierdeau, iar eu mă trezeam din nou în vale. Și un astfel de loc este foarte periculos pentru un creștin, după cum mi-a demonstrat din nou și din nou Satan.

M-am gândit că trebuie să fie posibil și pentru mine să trăiesc în mod obișnuit la un nivel înalt de părtășie strânsă cu Dumnezeu, așa cum am văzut pe anumiți creștini făcând și așa cum eu, unul, nu făceam. Acei oameni erau, fără îndoială, neobișnuiți; ei alcătuiau o minoritate în rândul creștinilor pe care eu îi cunoșteam. Dar și eu doream să fac parte din acea minoritate. De ce n-am fi cu toții, și să transformăm astfel minoritatea în majoritate?

2. O altă lipsă din viața mea, de care eram conștient, era eșecul în fața păcatelor care reveneau obsedant. Nu duceam o luptă învingătoare în anumite domenii. Însă, dacă Cristos nu este îndeajuns ca să fiu învingător, la ce bun crezurile și mărturisirile mele de credință? Nu am căutat perfecțiunea. Dar am crezut că puteam fi făcut capabil să înving în mod obișnuit în anumite domenii; da, întotdeauna, nu doar din când în când și șovăielnic; biruințele să nu-mi mai fie amestecate cu înfrângeri zdrobitoare și umilitoare. Deși mă rugasem, oh, cu atâta ardoare, pentru izbăvire; și izbăvirea constantă nu venise.

3. O a treia lipsă de care eram conștient ținea de domeniul puterii spirituale active, transformatoare, care realiza schimbări miraculoase în viețile altor oameni. Eu făceam multă lucrare creștină – fusesem implicat în ea de la vârsta de cincisprezece ani. Luam parte la multe mișcări – oh, da, oricine poate face asta. Făceam chiar lucrare de evanghelizare de la om la om – cea mai dificilă lucrare; vorbeam cu oamenii, unul după altul, care ajungeau aproape de a se da pe ei înșiși Mântuitorului! Dar nu vedeam rezultate. Desigur, o dată la nu știu cât timp vedeam câte un mic rezultat; dar nu era mare lucru. Nu am văzut vieți înnoite de Cristos, revoluționate, transformate în ruguri aprinse pentru Cristos, ca rezultat al lucrării mele; deși mi se părea că așa ar fi trebuit să stea lucrurile. Alți oameni realizau așa ceva, eu de ce nu puteam? M-am mângâiat cu vechea asigurare (atât de mult folosită de diavol) că nu eram eu cel care trebuia să culeagă roadele; că puteam să las în mâna Domnului aceasta, în siguranță, știind că eu mi-am făcut partea. Dar acest lucru nu-mi producea satisfacție, și uneori ajungeam deznădăjduit din cauza nerodniciei spirituale din slujirea mea creștină.

*

Cam cu un an în urmă, am început să sesizez, pe căi variate, că anumiți frați, pe care-i vedeam a fi binecuvântați în mod vădit în slujirea lor creștină,

păreau să aibă o înțelegere sau o cunoaștere a lui Cristos pe care eu nu o aveam – ceva care depășea, care era mai mare, mai profund decât orice gând cu privire la Cristos pe care îl avusesem eu vreodată. M-am răzvrătit când am făcut prima dată această constatare. Cum ar putea cineva să aibă o idee mai bună despre Cristos decât am Eu? (Nu fac decât să vă dezvălui izvorurile oarbe, pline de sine ale minții și inimii mele îngădite de păcat.) Nu am crezut eu în Cristos și nu m-am închinat Lui, recunoscându-L drept Fiu al lui Dumnezeu și una cu Dumnezeu? Nu-L acceptasem eu ca Mântuitor al meu personal, cu mai bine de douăzeci de ani în urmă? Nu am crezut eu că doar în El este viața veșnică, și nu încercam eu să trăiesc în slujba Lui, dându-I întreaga mea viață? Nu I-am cerut eu constant ajutor și călăuzire, și nu am crezut eu că în El se află singura mea nădejde? Nu eram eu apărătorul celei mai înalte concepții posibile despre Cristos, conducând, prin rândurile publicației „The Sunday School Times” o dezbatere pe tema dumnezeirii lui Cristos, în care erudiți de seamă ai Scripturii din întreaga lume mărturiseau despre credința lor personală în Cristos ca Dumnezeu? Toate acestea erau lucrarea mâinilor mele; cum era posibil să existe o concepție mai înaltă sau mai bună despre Cristos decât cea pe care o aveam eu? Știam că trebuia să L slujesc mult mai bine decât o făcusem vreodată; dar că am nevoie de o nouă înțelegere cu privire la El, cu asta nu puteam fi de acord.

Și totuși, aceste întrebări continuau să mă asalteze, din direcții pe care nu puteam să le ignor. L-am auzit pe un predicator plin de putere rostind o predică pe baza textului din Efeseni 4:12, 13; „...pentru zidirea trupului lui Cristos; până ce vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Cristos”; și am rămas uimit, consternat de-a dreptul. N-am putut să-l urmăresc. Spusele lui depășeau înțelegerea mea. El vorbea despre Cristos, Îl dezvăluia pe Cristos într-un mod care, am recunoscut, îmi era total necunoscut. Dacă acel predicator avea sau nu dreptate, nu eram în stare să apreciez lucrul acesta atunci; dar dacă el avea dreptate, atunci eu greșeam.

Ulterior, am citit o predică a acestui om pe tema „Concepția lui Pavel despre Domnul Isus Cristos”. Pe măsură ce o citeam, a trebuit să fac din nou inconfortabila constatare că acest om și Pavel vorbeau despre un Cristos pe care eu pur și simplu nu-L cunoșteam. Se putea oare ca ei să aibă dreptate? Dacă ei aveau dreptate, cum puteam eu să dobândesc cunoașterea lor?

Într-o zi am ajuns să cunosc un alt slujitor, a cărui lucrare printre oameni fusese mult binecuvântată. Am aflat de la el că ceea ce el socotea a fi bunul lui spiritual cel mai de preț era conștientizarea permanentă a prezenței lui Isus.

Nimic nu-l încuraja atât de tare, spunea el, ca realizarea faptului că Isus era întotdeauna cu el, că era o prezență reală pentru el; și acest lucru era adevărat, independent de simțirile sale, independent de meritele sale și independent de conceptele sale despre cum Își manifestă Isus prezența. Mai mult, el a spus că Cristos era căminul gândurilor sale. Ori de câte ori mintea sa era liberă de alte probleme, ea se întorcea spre Cristos; el vorbea cu voce tare cu Cristos, când era singur – pe stradă, oriunde – la fel de degajat și de natural ca și atunci când vorbea cu un prieten pământesc. Atât de reală era pentru el prezența lui Isus.

Câteva luni mai târziu mă aflam în Edinburgh, luând parte la Conferința Misionară Mondială, și am aflat că un frate, ale cărui scrieri mă ajutaseră enorm, avea să vorbească la strângerea pentru bărbați de duminică după-masa, pe tema „Resursele vieții creștine”. Am mers plin de dorința de a-l asculta. Mă așteptam ca el să ne prezinte o listă de lucruri concrete pe care să le împlinim pentru a ne fi întărită viața de credință; și știam că aveam nevoie de ele. Dar cuvintele lui de început mi-au arătat greșeala mea și, în același timp, au făcut ca să-mi tresalte inima de o nouă bucurie. Ceea ce el a spus a fost ceva de felul următor:

„Resursele vieții creștine, prietenii mei, sunt pur și simplu Isus Cristos.”

Asta a fost tot. Dar a fost îndeajuns. Eu încă nu înțelesesem acest lucru; dar aceasta încercaseră să-mi spună toți acești oameni. Mai târziu, pe când discutam cu vorbitorul despre nevoile și dificultățile mele personale, el a spus, simplu și sincer: „O, domnule Trumbull, dacă ne-am baza pe Cristos printr-o credință mai îndrăzneță, El ar putea să facă pentru noi cu mult mai mult.”

Înainte să părăsesc Marea Britanie, m-am confruntat din nou cu gândul care mă depășea - un Cristos pe care eu nu-L cunoșteam încă – într-o predică pe care un prieten de-al meu a rostit-o în biserica sa din Londra, într-o seară de duminică din iunie. Textul său a fost Filipeni 1:21 „Pentru mine a trăi este Cristos”. Era aceeași temă – descoperirea „vieții care este Cristos”, Cristos ca viață în întregime, ca singura viață. Nu am înțeles tot ce a vorbit, și, vag, am știut că eu nu aveam acel lucru despre care ne vorbea el. Dar am vrut să citesc din nou predica și am luat cu mine manuscrisul după ce m-am despărțit de el.

Era cam pe la mijlocul lunii august când a apărut o criză în viața mea. Participam la o conferință misionară de tineret și am avut o săptămână de lucru zilnic, lucru pentru care mă simțeam iremediabil și îngrozitor de nepotrivit și incompetent. Căci cele câteva săptămâni anterioare conferinței fuseseră una din perioadele mele de coborâș spiritual, și nu urcuș, cu toată pierderea și eșecul și înfrângerea pe care le înregistrează fără doar și poate o astfel de perioadă.

În prima seară a acestei conferințe, un episcop misionar ne-a vorbit despre Apa Vieții. El ne-a spus că dorința și planul lui Cristos sunt ca fiecare urmaș al Său să fie un izvor de apă vie, apa vieții care țâșnește tot timpul către ceilalți, nu intermitent, nu cu întreruperi, ci într-un flux continuu și irezistibil. Pentru aceasta, a spus el, avem chiar cuvântul lui Cristos, și l-a citat: „Cel care crede în Mine, din inima Lui vor curge râuri de apă vie.” A spus că sunt unii creștini care au puțină apă a vieții, o strâng în găleți mici și din când în când, precum roata de grădinărie pentru irigații din India, care tot scârțâie și scârșește; în timp ce, din viețile altora, apa vieții curge tot timpul într-un șuvoi bogat, aducător de viață, pe care nimic nu-l poate stăvili. Apoi a povestit despre o femeie bătrână din Orient, a cărei uimitoare slujire prin mărturisirea lui Cristos, ne făcea de rușine pe noi, cei care ascultam. Ea Îl cunoștea pe Cristos numai de un an.

În dimineața următoare, duminică, singur în cameră, m-am rugat lui Dumnezeu și I-am cerut să-mi arate calea de ieșire. Dacă exista o înțelegere a lui Cristos pe care eu n-o dețineam, și de care aveam nevoie pentru că ea părea să fie secretul unor vieți pe care le văzusem sau de care auzisem, o înțelegere mai bună decât ceea ce avusesem eu până atunci, și care mă depășea, I-am cerut lui Dumnezeu să mi-o dea. Aveam cu mine predica pe care o ascultasem, „Pentru mine a trăi este Cristos”. M-am ridicat de pe genunchi și am studiat-o. Apoi m-am rugat din nou. Și Dumnezeu, în îndelunga Lui răbdare, iertare și dragoste, mi-a dat ce am cerut. Mi-a dat un Cristos nou – am dobândit o înțelegere complet nouă a lui Cristos și o conștientizare a prezenței Lui

În ce a constat schimbarea? Este greu de exprimat în cuvinte, și totuși, oh, ea este atât de nouă, de reală, de minunată, și lucrătoare de minuni, atât în viața mea, cât și în viețile altora.

Am realizat pentru prima dată că referințele multiple din Noul Testament de genul: Cristos în voi și voi în Cristos, Cristos, viața noastră, și a rămâne în Cristos sunt un fapt binecuvântat, la propriu, real, nu sunt figuri de stil. Cum mai pulsa de noua viață capitolul 15 din Ioan, acum când îl citeam! Și capitolul 3 din Efeseni, de la versetul 14 până la versetul 21. Și Galateni 2:20. Și Filipeni 1:21.

Ceea ce vreau să spun este următorul lucru: Eu Îl cunoscusem pe Cristos ca Mântuitor al meu; dar Îl priveam ca pe un Mântuitor exterior, Unul care a făcut o lucrare de mântuire pentru mine din afară, cum ar veni; Unul care era gata să Se apropie și să-mi stea alături, să mă ajute în toate nevoile mele, să-mi dea putere, tărie și mântuire. Dar acum cunoșteam ceva mai bun de-atât. În cele din urmă am înțeles că Isus Cristos Se afla literalmente, în mod efectiv în

mine; și chiar mai mult de-atât: El Însuși Se făcuse viața mea, luându-mă în uniune cu El – trupul, mintea și duhul meu – deși eu continuam să am propria mea identitate, voință liberă și responsabilitate morală deplină. Nu era aceasta mai bine decât să-L am doar ca pe un ajutor, sau chiar ca pe un Mântuitor exterior: să-L am pe Isus Cristos, pe Dumnezeu Fiul, ca propria mea viață? Aceasta însemna că nu mai era nevoie să Îi cer să mă ajute, ca și cum El ar fi o Persoană, iar eu o altă persoană, ci mai degrabă să-I cer să Își facă lucrarea, voia, în mine, cu mine și prin mine. Trupul meu era al Lui, mintea mea era a Lui, voința mea era a Lui, duhul meu era al Lui; și nu doar că Îi aparțineau, ci, literalmente, erau parte din El. Ceea ce mi-a cerut El să recunosc a fost faptul că „am fost răstignit împreună cu Cristos și trăiesc...”, dar nu mai trăiesc eu, ci Cristos trăiește în mine.” Isus Cristos devenise viața mea – nu era o figură de stil, rețineți, ci un fapt real, la fel de real precum faptul că un anume copac a fost transformat în acest birou pe care îmi odihnesc mâinile. Căci „trupurile voastre sunt mădulare ale lui Cristos”; și „voi sunteți trupul lui Cristos”.

Vă mirați că Pavel a putut să spună cu o bucurie vibrantă și plin de exaltare: „Pentru mine a trăi este Cristos”? El nu a spus, după cum presupuneam eu mai înainte, în mod greșit, că trebuie să spun: „Pentru mine a trăi înseamnă a fi ca și Cristos”, nici „Pentru mine a trăi înseamnă a primi ajutorul lui Cristos”, nici „Pentru mine a trăi înseamnă a-L sluji pe Cristos”. Nu; el a trecut dincolo de toate acestea, ajungând la afirmația cutezătoare, glorioasă și tainică „Pentru mine a trăi este Cristos”. Nu înțelesesem niciodată înainte acest verset. Acum, datorită faptului că mi s-a dăruit pe Sine Însuși, încep să întrevăd câte ceva din minunata lui semnificație.

În acest fel cunosc, pentru mine însumi, că există o viață care învinge, și aceasta este viața lui Isus Cristos; și ea poate să fie viața noastră, dacă cerem aceasta, dacă – printr-o predare absolută, necondiționată a vieților noastre Lui, a voinței noastre voinței Lui, făcându-L Stăpân peste viața noastră, precum și Mântuitor al nostru – Îl lăsăm să intre, să ne ocupe ființa, să ne inunde cu Sine Însuși, da, să ne umple cu Sine Însuși „până la toată plinătatea lui Dumnezeu”.

Care a fost rezultatul? Mi-a adus această experiență doar o concepție intelectuală nouă despre Cristos, una mai interesantă și mai satisfăcătoare decât cea dintâi? Dacă ar fi fost numai atâta, puține lucruri aș avea să vă spun astăzi. Nu; a fost o schimbare a vieții mele, o schimbare revoluționară, din temelii, înăuntru și în afară. Și știți că, dacă este cineva în Cristos, este o făptură nouă.

Să nu vă gândiți că promovez o teorie greșită, dezechilibrată, potrivit căreia, atunci când un om Îl primește pe Cristos ca plinătate a vieții lui, acel om nu mai

poate păcătui iarăși. „Viața care este Cristos” ne lasă liberă voința; cu această voință liberă noi ne putem împotrivi lui Cristos; și viața mea, din momentul experienței celei noi de care vă vorbesc, a înregistrat multe păcate prin împotrivire. Dar am învățat că restabilirea după cadere poate fi în mod supranatural binecuvântată, instantanee și completă. Am învățat că, dacă mă încred în Cristos și mă supun Lui, nu mai este nevoie să lupt împotriva păcatului, ci am parte de o eliberare totală de sub puterea păcatului și chiar de dorința de a păcătui. Am învățat că această libertate, care înseamnă mai mult decât a cuceri, se menține constantă atâta vreme cât recunosc că Cristos este viața mea stăpânitoare, care mă curățește.

Cele trei mari lipsuri sau nevoi de care v-am vorbit la început au fost rezolvate în mod miraculos.

1. A urmat o părtașie cu Dumnezeu complet diferită și infinit mai bună decât orice cunoscusem până atunci în viața mea.

2. A urmat o biruință de o natură complet nouă - biruință prin eliberare - asupra anumitor păcate care reveneau obsedat (păcate vechi care mă sufocau și mă nenoroceau), atunci când m-am încrezut în Cristos pentru această eliberare.

3. Și, în fine, rezultatele spirituale din slujire mi-au adus din bucuria cerului, așa cum nu am crezut că este posibil pe pământ. Șase din prietenii mei cei mai apropiați, cei mai mulți dintre ei creștini maturi, au avut și ei parte în curând de revoluționarea vieții lor de către Cristos, după ce L-au apucat în acest mod nou și L-au primit ca plinătate a lui Dumnezeu. Doi dintre ei erau mamă și fiu, fiul - un tânăr om de afaceri de douăzeci și cinci de ani. Un altul a fost manager general la una dintre cele mai mari firme de afaceri din Philadelphia. Deși fusese un creștin consacrat și activ ani la rândul, el a început să-L lase pe Cristos să lucreze prin el, într-un mod nou, în viețile multor asociați de-ai lui, și în viețile multora dintre agenții săi comerciali din toată țară. Un om cărunt de peste șaptezeci de ani a găsit acea pace în viață și bucurie în rugăciune la care nu mai sperase de multă vreme, căci i se păruseră imposibil de obținut. Viața este destul de bogată în dovezi ale minunilor pe care Cristos dorește și poate să le facă în alte vieți, prin oricine care doar răsuțește cheia, ca Cristos să intre în ființa lui și s-o ocupe în întregime.

Isus Cristos nu vrea să fie Cel care ne ajută; El vrea să fie viața noastră. El nu vrea ca noi să lucrăm pentru El, ci, vrea să-L lăsăm pe El să-Și facă lucrarea prin noi, folosindu-Se de noi așa cum noi folosim un creion pentru scris - chiar și mai bine, folosindu-ne ca pe unul din degetele mâinii Sale.

Când viața noastră nu numai că-I aparține lui Cristos, ci este Cristos, ea va fi o viață învingătoare; căci El nu poate să dea greș. Iar o viață învingătoare

este o viață aducătoare de roadă, o viață de slujire. La urma urmei, doar o mică porțiune din viață, o porțiune complet negativă, trebuie învinsă; trebuie, de asemenea, să aducem roadă în caracter și slujire, dacă Cristos este viața noastră. Și vom aduce roadă – pentru că Cristos este viața noastră. „El nu Se poate tăgădui pe Sine”; „El n-a venit ca să fie slujit, ci ca să slujească”. Slujirea noastră va fi complet diferită, pe măsură ce Îl lăsăm pe Cristos să slujească altora prin noi, folosindu-Se de noi. Aducerea de roade și slujirea constante trebuie să fie prin credința în El; lucrările noastre sunt rezultatul Vieții Sale din noi, nu condiția sau secretul sau cauza acestei Vieți.

Condițiile primirii lui Cristos ca plinătate a vieții sunt numai două – desigur, după ce L-am acceptat personal pe Cristos ca Mântuitor al nostru, ca Cel care ne-a scăpat de vină și de consecințele păcatului nostru - prin sângele Lui vărsat și prin moartea Lui în locul nostru, purtând păcatele noastre.

1. Predarea absolută și necondiționată lui Cristos, ca Stăpân peste tot ceea ce suntem și avem, spunându-I lui Dumnezeu că suntem gata acum ca toată voia Lui să fie împlinită în viața noastră, în fiecare detaliu, indiferent cât ne-ar costa.

2. Credința că Dumnezeu ne-a eliberat complet de legea păcatului (Romani 8:2) – nu că va face acest lucru, ci că l-a făcut deja. Totul depinde acum de acest al doilea pas, acest act liniștit al credinței. Credința trebuie să-L creadă pe Dumnezeu în absența totală a oricărui simțământ sau dovezi. Căci Cuvântul lui Dumnezeu este mai sigur, este mai bun și mai categoric decât orice dovadă. Trebuie să spunem, cu o credință oarbă dacă e cazul: „Eu știu că Domnul meu răspunde tuturor nevoilor mele acum (chiar nevoii de credință), pentru că harul Lui este îndeajuns pentru mine.”

Și rețineți că Cristos Însuși este mai bun decât oricare din binecuvântările Sale; mai bun decât puterea sau biruința sau slujirea pe care le dă El. Cristos generează puterea spirituală, dar El este mai bun decât acea putere. El este ce are Dumnezeu mai bun. El este Dumnezeu. Și noi putem să avem Acest bun de mare preț; putem să Îl avem pe Cristos, predându-ne Lui în totalitate, abandonându-ne în mâna Lui în așa măsură, încât să nu mai fim noi cei care trăim, ci Cristos să trăiască în noi. Vrei tu să-L primești pe Cristos în acest fel?